

«8. MAI»

Kristiansund N.

Box 41

Utgiver og redaktør
Nils VikdalForretningsfører
Per Kvendbø

Kontor: Fløyvelen 25 — Telefon 1330

Abonnementspris kr. 12.— pr. år

115370

Slik er demokratiet

Det er vel intet ord som er blitt så ilde misbrukt som demokratiet. Øst og vest har hver sin fortolkning av dette ordet, og når man ser på resultatene, er ingen av dem riktig. I den annen verdenskrig påstod de foreløbig seilende at de kjempet for demokratiets sak, og millioner av menneskelig ble hensynsløst ofret for den. Blendet av propagandaen og i tro på sine politiske føreres ord stillet ungdommen til kamp mot det som ble kalt tyranniet, mens folkene på hjemmefronten sultet og slet for å gi krigsguden stadig større ofre. Alle disse menige i rekkene sa og trodde at de kjempet for en idé, et ideal, og for slektens framtidige lykke. Hvis man sier dem at det hele var et bedrag, ryster de på hodet og vil ikke tro det. De kjenner ikke eller har kanskje glemt den britiske statsmann Disraelis ord: «Verden er regjert av helt andre personer enn dem som det blir trodd av dem som ikke er bak scenen». Og derfor kan det være nødvendig å dra teppet vekk og få et glimt bak kulisserne.

Vi er kommet i besittelse av det engelske tidsskrift «Tomorrow», nr. 6/VIII, og finner der gjengitt et foredrag som oberstløytnant J. Creagh-Scott holdt i The Town House i Chelsea, London, 11. august 1947. Fra foredraget gjengir vi følgende uttalelse:

«En beretning ble offentliggjort i forrige måned i «Members Bulletin» av en finansreformist. Om det enn ikke er nødvendig å gå god for denne beretning, kan man ikke tenke seg at de ville offentliggjøre den uten autoritative informasjoner: «Under hele telefonkrigen 1939—40 ble det ført vidløftige forhandlinger mellom det britiske utenriksdepartement og det tyske utenriksdepartement, hvorunder vi tilbød oss å blåse av krigen, hvis Tyskland ville gå med på å vende tilbake til gullstandarden... Så fulgte Atlantic Charter-møtet, som ble overvært av mr. Montague Norman (chefen for Englands Bank), hvorunder mr. Churchill forpliktet dette landet til en gullstandard, når Hitler var slått.»

Vi har ikke sett denne oppsiktsvekkende påstand motsagt, en påstand som ryktene tidligere hadde det svært travelt med, men som etterhånden ble tiet ihjel ut fra den taktiske erfaring, at tausehet er gull og at folk har så lett for å glemme. Men allerede i 30-årene så man spor på den kalde krigs slagmark etter den tause kamp mellom Schachts system og gulletts voktere. Det var en bitter kamp. Tenk, om gullet til slutt bare skulle bli brukt til plomber i tennene, ekteskapsringer, smykker og mulig industri! Det ville bli katastrofe for hele den finansielle underverden, for globale gruveinteresser, for det økonomiske verdensherredømme. Nei, den som ikke ville bøye seg godvillig, måtte tilintetgjøres. Og så kom verdenskrigen med det arme Polen som beleilig påskudd. Og her har man også forklaringen på at det var så stille på Vestfronten hele det første året, nesten ikke et skudd, mens telefon- og telegraflinjene glødet i kampen om gullet.

Historien er ellers kort fortalt. Schachts system druknet i blod, gullet seiret ved bolschevikenes hjelp, hvorefter de europeiske vestmaktene tapte hele verdenskrigen og ble gullherrenes vasaller. Slik er altså demokratiet, når man følger Disraelis ord og tar et glimt bak scenen.

For den som har litt perspektiv, er det ikke noe forbausende i at denne gigantiske kamp fikk bolschevikene og gulletts herrer til å falle hverandre om halsen. Der var og er utgrunnelige kanaler, som fører fra Wall Street til Kreml, selvom de går under Berlins ruiner. De kan spores helt tilbake til Washington 1917, og hvis den arme mr. Bevin ville eller kunne tale om sin og sine forgjengeres delaktighet i dette spill, ville verden måpe.

På denne bakgrunn får demokratiet og dets helter av i dag en underlig fysiognomi. Og vi, som lider under gulletts slavepisk i et av de mest krenkende politiske oppgjør som verden har sett, fylles av vemmelse over det pathetiske snakk om demokratiet og en bitter og håpløs sorg over de forferdende ofre som krigen om gullet har krevet og fremdeles vil kreve. Er det så ikke på tide at noen sier fra?